

Dacă nu vom fi prinși de uneltirile
acestea, vin îndată după rugăciune și ne
războiesc cu închipuiri necuvioase, ca să

ne lipsească de roadele duhovnicești pe
care cu puțin înainte le-am adunat cu
trudă.

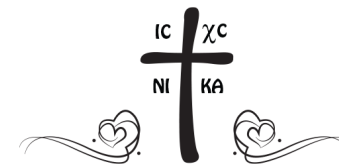
PROGRAMUL LITURGIC

- **Marți: 30** octombrie
18:00 – Slujba Sfântului Maslu
19:30 – Cateheză „Calendarul”
- **Sâmbătă: 03** noiembrie
08:30 – Sfânta Liturghie și Parastas - Pomenirea celor adormiți
18:00 – Vecernie
- **Duminică: 04** noiembrie
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie: *Sfântul Cuvios Ioanichie cel Mare*
Duminica a XXV-a după Rusalii: *Pilda samarineanului milostiv*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

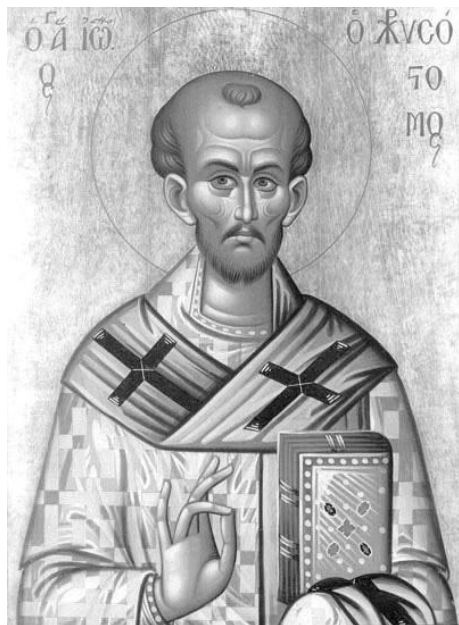

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

28 octombrie – 03 noiembrie 2012

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

“OMILII LA MATEI”

Hristos n-a lăsat mulțimile să intre în casa mai marelui sinagogii, ci numai pe ucenici și nici pe aceștia pe toți, învățându-ne, cu orice prilej, să fugim de laudele oamenilor. Văzând, așadar, Hristos [...] mulțimile, i-a scos pe toți afară și a făcut minunea în fața părinților copilei; nu i-a băgat alt suflet în trup, ci a adus înapoi pe cel care ieșise, ca și cum ar fi sculat-o din somn. A luat-o de mână, ca să încredințeze pe cei de față că a înviat, iar prin vederea copilei înviate să deschidă mai dinainte drum credinței în înviere. Tatăl fetei spusese: „Pune mâna!”. Domnul face ceva mai mult: n-a pus mâna pe ea, ci, apucându-o de mână, o învie, arătând că pe El toate sunt gata să-L asculte. Și nu o învie numai, ci și poruncește să i se dea

de mâncare, ca să nu pară o nălucire învierea fetei. Nu-i dă El să mănânce, ci poruncește celorlalți. Așa precum a spus și la învierea lui Lazăr: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă”, iar după aceea a stat la masă cu el. Totdeauna are Domnul obiceiul să facă și una și alta, pentru a da, cu toată precizia, și dovada morții și dovada învierii.

Tu nu te uita numai la înviere, ci și la aceea că Hristos a poruncit să nu spună nimănui nimica, învățându-te din toate acestea mai ales aceea să nu fii mândru și să nu umbli după slava deșartă. Află apoi și faptul că Domnul i-a scos afară din casă pe cei ce boceau și i-a declarat nevrednici de o vedere ca aceasta. [...] Nimeni, dar să nu bocească, nici să plângă, nici să hulească această faptă mare a lui Hristos! Că a biruit moartea! Pentru ce jalești de prisos? Moartea a ajuns somn! Pentru ce te viaieți și plângi? Ar fi de răș chiar dacă păgânii ar face-o! Dar când credinciosul se schimonosește așa, ce apărare mai poate avea? Ce iertare vor avea aceia care se prostesc așa, când de atâta vreme avem dovada clară a învierii? Tu, însă, ca și cum ți-ai da toată silința să-ți mărești păcatul, ne aduci la înmormântare bocitoare păgâne, ca să aprinzi jalea și să ațâți focul! Nu-l auzi pe Pavel spunând: „*Ce unire are Hristos cu Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul?*” (II Cor. 6,15). Păgânii, care nu știu nimic de înviere, găsesc totuși cuvinte de mângâiere, spunând: „*Suferă cu curaj! Nu se mai poate îndrepta ce s-a făcut și nici nu reușești ceva cu lacrimile!*”. Dar tu, care auzi cuvinte mai pline de filozofie și mai folositoare decât acestea, tu nu te rușinezi când te pocești mai rău decât păgânii? [...] Dumnezeu numește moartea o binefacere și tu te bocești? Ce-ai putea face mai mult dacă ai fi

treaptă înaltă de nesimțire, care este o boală duhovnicească de nevindecă.

Alteori demonii se ascund, pentru a ne ataca pe neașteptate și pentru a ne surprinde. Așa cum, de pildă, există mâncăruri care, după ce le mănâncă cineva, își manifestă efectele lor în ziua următoare sau chiar după vreme îndelungată, la fel se întâmplă, de multe ori, și cu pricinile care murdăresc sufletul. Mănâncă, de exemplu, cineva pe săturate și nu simte războaie. Face tovărășie cu femei, și în ceasul acela nu are nici un cuget viclean. Astfel prinde curaj și își relaxează luarea-aminte, încât este atacat pe neașteptate de demoni și pățește mare nenorocire.

O altă uneltire a lor este nu numai să se ascundă, dar să ne făurească și stări duhovnicești mincinoase. Când, de pildă, suntem sătui de mâncăruri variate și gustoase, ne fac să fim veseli, cucernici și cu minte curată la rugăciune. Dimpotrivă, când postim, ne provoacă somnolență, lipsă de evlavie și întărire a inimii. Scopul lor este să alcătuiască înlăuntrul nostru impresia greșită că ne putem desfăta fără primejdie cu bunătățile materiale și în același timp putem avea și o intensă trăire duhovnicească, plină de cucernicie și lacrimi. Lacrimile acestea însă, sau orice stare „bună” asemănătoare, sunt mincinoase.

Demonul slavei deșarte folosește și următoarea uneltire uimitoare: sădește cugete vreunui frate și i le vedește altuia. În continuare, îl împinge pe cel din urmă să-i descopere primului tainele inimii sale, încât acela să-l laude ca pe un înainte-văzător.

Oamenilor cuprinși de slavă deșartă, care se întâmplă să fie educați în învățătura lumească, le aplică următoarea uneltire: când încep studiul Sfintei Scripturi, le descoperă imediat tâlcuirea ei. Astfel, încet-încet, îi înșeală și în cele din urmă îi aruncă în erezii și blasfemii. Teologia asta demonică, sau mai bine zis pălăvrăgeala, o pot pricepe din tulburarea și mulțumirea de o clipă pe care o simt în ceasul tâlcuirii fragmentelor din Sfânta Scriptură.

Primejdioase sunt și cursele „din dreapta”. Deseori demonii ne împiedică de la cele mai ușoare și folositoare lucrări și ne împing spre cele obositoare. Astfel, ne îndeamnă să ne îndeletnicim cu nevoințe duhovnicești care depășesc măsura noastră, încât, după ce obosim sufletește și ne risipim toate puterile, să nu mai avem dispoziție nici pentru nevoințele simple, pe care le putem înfăptui ușor.

Impresionante sunt, de asemenea, diferitele uneltiri pe care duhurile rele ni le provoacă în ceasul rugăciunii. Atunci când, de pildă, bate clopotul pentru a merge la biserică, câțiva demoni vin în pat și, în vreme ce ne trezim, ne îndeamnă să mai dormim puțin. Alții, pe când stăm la rugăciune, ne fac să căscăm sau ne adâncesc în somn. Alții ne provoacă dureri de stomac neașteptate și puternice, ca să ne scoată afară. Alții ne aduc asemenea oboseală, încât nu putem sta în picioare. Alții ne îndeamnă să începem a vorbi în biserică, iar alții ne fac să râdem. Alții, iarăși, ne îmboldesc să psalmodiem ușor și măiestru din plăcerea pe care o avem când ne ascultăm vocea.

SFÂNTUL IOAN SINAITUL

SCARA RAIULUI

SINTEZĂ DIN „DEMONII ȘI LUCRĂRILE
LOR”, EDITURA EGUMENIȚA, 2007

O uneltire de bază, pe care demonii o folosesc mereu atunci când ne văd că începem vreo lucrare duhovnicească, este următoarea: sapă cu viclenie în fața noastră trei gropi, în care se străduiește să ne arunce pe rând. La început, încearcă să ne împiedice să începem lucrarea (prima groapă). După aceea, dacă nu izbutesc acest lucru, se străduiește să ne facă să n-o făptuim după voia lui Dumnezeu (a doua groapă). În fine, dacă și în aceasta eșuează, se apropie de noi în tăcere și ne laudă, că în toate lucrăm întocmai după voia lui Dumnezeu. Și asta o fac pentru a ne arunca în mândrie (a treia groapă).

Multe, de asemenea, sunt urzite pentru a zădărnici și în alte feluri lupta noastră duhovnicească. Există, de pildă, împrejurări în care, dacă nu izbutesc să

ne facă să păcătuim, ne împing să-i osândim pe cei care au păcătuit, încât prin osândirea noastră să pângărească împotrivirea pe care am avut-o în fața păcatului.

Alteori, iarăși, când ni se întâmplă necazuri și ispite, ne îndeamnă să rostim sau să făptuim lucruri fără rost. Dacă eșuează în aceasta, se apropie în tăcere și ne îndeamnă să-I aducem lui Dumnezeu mulțumiri pline de mândrie.

De multă luare-aminte e nevoie și în următoarea lui uneltire: înainte de a cădea în păcat, ne șoptește că Dumnezeu este iubitor de oameni și că sigur ne va ierta. După săvârșirea păcatului însă, ni-L prezintă pe Dumnezeu ca judecător drept, aspru și sever. Fiți atenți la viclenia lor: la început lucrează așa, ca să ne împingă la păcat. După aceea lucrează altminteri, ca să ne arunce în deznădejde.

În alte împrejurări, când izbutesc să ne arunce în unele păcate, se luptă să ne convingă să nu le mărturisim duhovnicului. Aceasta este marea lor izbândă, căci nimic altceva nu-i întărește atât de mult pe demoni, decât atunci când ascundem păcatele în inima noastră. Dacă, cu toate acestea, noi mergem la spovedanie, ne face să le mărturisim fie ca și cum le-ar fi săvârșit altcineva, fie dând vina pe alții.

O uneltire foarte primejdioasă este și stârnirea războiului minții. Pentru o anumită vreme, demonii se ascund și nu ne războiesc, încât să fim nepăsători și să cădem în nesărguință. Astfel, conștiința noastră devine din ce în ce mai elastică, până ce ajungem să socotim marile patimi ca pe ceva neînsemnat. Ajungem, adică, pe o

dușmanul și vrăjmașul celui mort? Dacă trebuie să plângă cineva, apoi diavolul trebuie să plângă! Acela să bocească, acela să se bată cu pumnii în piept, că noi mergem spre bunătăți mai mari. Văicăreala aceasta este vrednică de răutatea lui, și nu de tine, care ai să fii încununat și ai să te odihnești. Moartea e un port liniștit. Uită-te de câte răutăți e plină viața aceasta! [...]

Supportarea în liniște a nenorocirilor este o faptă cu mult mai mare decât pomenile și toate celelalte. Gândește-te apoi că și Fiul lui Dumnezeu a murit; El pentru tine, pe când tu, pentru tine însuși. A spus și Domnul: „De este cu putință să treacă de la Mine paharul” (Matei 26, 39). Și S-a întristat și S-a chinuit, dar n-a fugit de moarte, ci a suferit-o cu mult curaj. Nici n-a suferit o moarte obișnuită, ci una plină de rușine; iar înainte de moarte, bice; și înainte de bice: ocară, batjocură, defăimare, învățându-te să suferi totul cu curaj. Domnul a murit și trupul l-a fost înmormântat; dar l-a luat iarăși înapoi cu mai mare slavă, dându-ți prin asta, bune nădejdi. Dacă pentru tine învierea nu este basm, nu boci! Dacă crezi în înviere, nu lăcrima! [...]

Pentru că avea și El să moară, Domnul, prin moartea și învierea altora, îi pregătește mai dinainte pe ucenicii Săi să aibă curaj și să suporte cu ușurință moartea; pentru că venind El pe pământ, moartea este somn.

STAREȚUL EFREM

INTERVIU LA EKATERINBURG 2012

- PARTEA A II-A -

Întrebare: *Iubite părinte, care este calea corectă pentru a-i obișnui pe copiii noștri să meargă la slujbele Bisericii, așa încât crescând, să nu ne condamne că i-am obligat să meargă?*

Starețul Efrem: Pe copii să îi luați cu voi la biserică, dar nu la toate slujbele. Dacă slujba ține cinci ore, copilul va pleca alergând din biserică. Copiii nu pot să stea prea mult în picioare. Constrângerea și obligarea în această chestiune nu funcționează. Ca atare, se spune că virtutea cea mai înaltă este cea a discernământului. Binele, se spune în popor, nu este bine, dacă nu se face bine.

Întrebare: *Cum va trebui să ne creștem copiii: să îi pedepsim cu bătaie sau nu? Sau doar cu binele și fără nici o silire?*

Starețul Efrem: Va trebui să fiți îngăduitori cu copiii voștri. Constrângerea, severitatea exagerată niciodată nu au dat rezultate. Și știți ce ajută? Viața pilduitoare. Și mai presus de toate rugăciunea. Nu le spuneți copiilor multe despre Dumnezeu, ci să vorbiți mult cu Dumnezeu despre copiii voștri.

Întrebare: Cum poate o femeie să își crească copiii în credința ortodoxă, dacă soțul ei este necredincios și împotriva ortodoxiei?

Starețul Efrem: În ascuns. Să îi învățați în ascuns față de tatăl lor, așa încât el să nu înțeleagă ce se întâmplă. Iar asta, ca să nu se creeze conflicte în familie.

Întrebare: Părinte, ce să facă cineva când copiii lui trec într-o sectă?

Starețul Efrem: Dacă se întâmplă așa ceva, trebuie să ne rugăm. La fel e și cu Martorii lui Iehova, niște oameni fără de minte. Rugați-vă! Este una dintre cele mai provocatoare și grele încercări, atunci când acest lucru se întâmplă copiilor noștri și sunt prinși în plasele unei secte.

Întrebare: Părinte, de ce copiii de azi sunt așa de răzvrătiți și se îndepărtează de părinții lor?

Starețul Efrem: Din păcate, din pricina păcatelor celor multe ale lumii, firea omenească în general a slăbit foarte mult. Părinții, nici ei, nu sunt totdeauna corecți. La rândul lor, din pricina păcatelor celor multe, nu au pace launtrică. Și nasc copii care nici ei nu au pace. Le-aș sfătui pe mame ca în fiecare dimineață să le dea copiilor, și celor mari, și celor mici, câte o linguriță de aghiazmă. Lucrul acesta ajută cu adevărat.

Întrebare: Pentru o mamă necăsătorită, care este modul corect de a-și crește fără tată copilul? Ce este cel mai important?

Starețul Efrem: Cred că va trebui să îi dea dragoste copilului. Dragostea le acoperă pe toate. Și, de asemenea, este necesar ca mama să se roage mult pentru copil, pentru că harul lui Dumnezeu pe toate le va plini.

Întrebare: Spuneți-ne, Părinte, cum trebuie să Îl roage pe Dumnezeu un tânăr care dorește să își desăvârșească talentele și capacitățile, dar are greutăți financiare?

Starețul Efrem: Dumnezeu va ajuta pe om să își desăvârșească talentele și în lipsa posibilităților materiale. Uneori, și eu stau și mă gândesc la următorul lucru: unul curăță drumurile și este fericit, altul este tâmplar și este, de asemenea, mulțumit. Un al treilea este instalator, al patrulea – om de afaceri, al cincilea este președinte, câtă vreme un altul este guvernator. Cred că este o taină mare felul cum Dumnezeu îi împrăștie pe oameni în diferite locuri și le împarte locurile în pace.

Întrebare: Spuneți-ne, în Grecia, Ortodoxia este religia oficială a statului? Și în ce se vede acest lucru?

Starețul Efrem: Da, este religia noastră oficială. 98% din populație sunt creștini ortodocși.

Întrebare: Părinte, cum se explică dificultățile economiei elene și situația în care se află acum țara noastră?

Starețul Efrem: Cauza crizei este faptul că noi, grecii, din păcate, am fost nepăsători față de tezaurul pe care îl avem – față de Ortodoxie. Și grecii, din păcate, au fost, de asemenea, influențați de duhul Europei. Oamenii s-au îndepărtat de Tradiția Ortodoxă. Însă și această încercare este după voia lui Dumnezeu. Anul acesta, unii oameni au făcut împrumuturi ca să meargă în vacanță. Eu nu am mers niciodată în vacanță. Și ce am pierdut? Nu cred că am pierdut ceva.

Întrebare: Care este poziția Sfinției-Voare față de Ecumenism? Care este

părerea voastră față de actul de identitate electronic unic?

Starețul Efrem: Ecumenismul este un curent care dorește ca toate așa-numitele religii creștine să tindă către același lucru. Nu suntem împotriva dialogului, în linii generale, dar aceste dialoguri trebuie să aibă loc pe o bază corectă. Trebuie să știm înainte de a merge la asemenea întâlniri că noi, ca ortodocși, aparținem Bisericii celei Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. Cât privește actul de identitate electronic noi suntem împotriva folosirii lui, și nu este nevoie să argumentăm teologic acest lucru – dacă va fi sau nu pecetea lui Antihrist, care se va pune pe mână sau pe frunte –, ci pentru faptul că înjosește personalitatea umană. De pildă, guvernul care a fost acum ales în Anglia, în campania electorală a declarat că nu vor accepta cardul cetățeanului. Desigur, ei nu o fac din motive religioase, pentru că nu au asemenea interese. Ci, pentru că e vorba de încălcarea directă a libertății individului. Cred că aceste pașapoarte care există azi, le puteți lua fără probleme. Nu stârniți ispită din nimic, cum se spune.

Întrebare: Ce părere aveți despre globalizare?

Starețul Efrem: Dacă ne referim la procedurile de unificare a tuturor țărilor și culturilor într-una, pur și simplu nu va izbuti. Noi, creștini ortodocși fiind, nu primim așa ceva, e firesc. Noi nu dorim oameni globalizați, ci oameni globali, adică oameni ecumenici, ai întregii lumi. Și oamenii ecumenici sunt Sfinții, care cu rugăciunile lor îmbrățișează întreaga lume.

Întrebare: În țara noastră, în scurt timp vor avea loc alegeri prezidențiale. Care este atitudinea unui ortodox față de alegeri, de vreme ce nu există încredere în nimeni? Este corect să te separi?

Starețul Efrem: Va trebui să vă călăuziți după următorul slogan în ce îi privește pe politicieni: „(alegeți) răul cel mai mic”. Nu așteptați situații ideale. Ca țară, sunteți într-o situație cu mult mai bună decât noi în Grecia. Acolo, oamenii aruncă în miniștri, în prim-miniștri și președinți cu ouă, iaurturi și altele. Aici, cel puțin, nu ați ajuns încă până într-acolo. Nu știu cum va fi în viitor.

Întrebare: Credeți în renașterea monarhiei în Rusia?

Starețul Efrem: Nu cred că este posibil să se restaureze monarhia în Rusia. Toate acestea, probabil, aparțin trecutului.

Întrebare: Dumnezeu să vă binecuvânteze, Părinte Efrem, și pe toți monahii mănăstirii voastre pentru marele dar pe care l-ați făcut Rusiei. Acum, vreau să vă întreb dacă Rusia va continua să mai existe.

Starețul Efrem: Văzând cozile uriașe pentru închinarea la Cinstitul Brâu al Împărătesei Cerurilor, cu lacrimi în ochi cred că Rusia va continua să existe. Dumnezeu să vă ajute și să vă mântuiască!

Nu vă neliniștiți, Rusia nu se va prăbuși. Dimpotrivă, se va întări și va juca un rol principal în salvarea Ortodoxiei în lume.

